

Persze nem kellene, így éreznünk egy nyamvadt focimeccs után, de ez van. Volt is, lesz is. Nehéz innen kijönni, amit évtizedekig szocializált belénk a kommunizmus, meg bő két évtizede a „kapitalizmus”. Ez a gödrök „Mariana-árka”, egy feneketlen kút. Ebből kimászni csak egymás hátán lehetne. De az egy másik ország.

Egészen gyerek voltam, amikor az atlétikával kezdtem foglalkozni. Akkor nagynevű sportklub ölelt keblére, amely rajtam kívül eredményes atléták tucatjait öntötte ki magából. Olimpikon, EB, VB résztvevő, hosszútávfutó, szuper marathonis, és „egyéb” válogatottak bőven voltak ott. A hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején a vidéki város „stadionjának” futópályája hemzsegett a tehetséges atlétáktól, nehéz volt beosztani az edzések helyszíneit, hiszen gyakorta ütköztek a csoportok, pedig nyolc „sáv” volt, igaz salakos, de kiváló állapotú.

Elfogadható (akkori szemmel) öltözőnk is volt, húszan voltunk egy szobányi helyiségben, de ez az „akolmeleg” inkább javított, mint rontott a csapatszellemen. Három zuhanyrózsa nélküli tusoló meredt ránk edzések után, amelyből finom melegvíz jött, így nem zavart senkit, hogy az ingyen masszázsként zúdul mindannyiunkra. Ili néni a szertáros daróc keménységű atlétatrikókat osztott szét minden alkalommal és ilyen-olyan szöges cipők is kerültek a

lábunkra, az eredményeinktől függően. A magyar kemény fekete-fehér „alapcipőn” kívül akár cseh Botas vagy szlovák „nóném”, de abból akár a puha változat is juthatott nekünk. A legjobbak már Puma és Adidas lábbeliken osztoztak, azokon a szögek cserélhetők voltak, a pálya tulajdonságaihoz igazítva. Ezek voltak a kor „hightech” cuccai, melyek már csak a területi bajnokság, sőt az országos döntő résztvevőinek dukáltak. Sőt a fölött.

Emlékeim szerint labdarúgók is edzettek a fotókörön belül, a füves pályán. Akkor éppen az NB-I-ben kocogtak, nekünk fiataloknak csak az tűnt fel, hogy a szemünk láttára folyó edzéseik mennyire laposak, kevésbé intenzívek, gyengék. A csapat „sztárjait” sokszor láttuk az edzésre slattyogva cigarettázni, vagy egyes szórakozóhelyek teraszain sörözni. A futóedzéseiken látszott, hogy a lenézett futás mennyire nem az ő világuk, nekik a dekázás, a „pöcifoci” (villogás a nemlétező labdatechnikával), a lábtengő volt a menő. Az ő öltözőjük háromszor akkora volt, mint a miénk és a vizesblokk egy kis medencét is rejtett. A kalóriapénz helyett (melyet jobb atlétáknak mért a szövetség elég fukarul) ők kamu munkahelyekkel rendelkeztek, (általában) „könnyített” tesi-földrajz tanári diplomákat szerezhettek (ó, ez miért olyan ismerős mostanában?) és gyakorlatilag véresre volt nyalva a seggük. Minimum a legújabb edző és meccscipők, felszerelések, edzőtáborok külföldön, szövetségi támogatás, azonnali lakáshozjutás volt a menü.

Ezek után kedves **Szalai Ádám**! Csak egy huszonötéves gondolhatja azt, hogy a sportágban 20 éve megy a hülyítés! Mindenki más tudja (ötven fölött), hogy a kezdetek óta! Az utolsó VB-re kijutó alakulat is már ennek a szellemében nevelkedett. A gyenge teljesítményt már ott is relatíve sok pénzzel honorálták,

amely az idő elteltével, és amikor az eredménytelenség egyre nyilvánvalóbbá vált, még akkor sem változott. Aztán rátelepültek a sportágra a hályogkovácsok, a maffiózók és a megélhetési bűnözők, akik csak a pénzt forgatták és fialtatták. Annyi a különbség, hogy mára a futópályák elgazosodtak, eltűntek a stadionokból, az atlétákkal és egyéb más sportágat űzőkkel együtt. Helyette kaptunk egy rögeszmét, hogy kellenek a stadionok, ezeknek a féltehetségeknek, akik most azzal védekeznek, hogy ők csak külföldi ligák második vonalában játszanak, miért gondoltuk róluk, hogy a hollandokat most megverik? Nem gondoltuk róluk! A sportvezetőikről pedig végképp nincsenek illúzióink, mert láttuk őket még fiatal korunkban és már akkori gyakorlatuk is 30 évvel lemaradt a modern edzéselmélet eredményeitől.

Közben csak annyi történt, hogy a magyar gazdaság egésze is leszakadt Európától. Ez viszont tényleg valamivel több, mint húsz éve történt. Kormányok jöttek, mentek és valahogy nem sikerült ötről-hatra jutnunk. Nem kerültünk az EU Top 10-be, sőt elkezdtünk erősen leszakadni attól. Bár az „edzők” (miniszterelnökök) erősen fogadkoztak, hogy a legközelebbi meccsen (kormányzás) sokkal jobban irányítják a csapatot (Hajrá Magyarország!) ez a nemzetközi porondon kevésnek bizonyult. Jelenleg ott tartunk, hogy gazdaságilag egy sorsdöntő magyar-holland (egyések szerint holland-magyar) meccs előtt állunk.

A szövetségi kapitány (miniszterelnök) mindenesetre optimista és bizakodó. Persze a csapatok még az öltözőben vannak. Addig mindig is mi voltunk a jobbak!